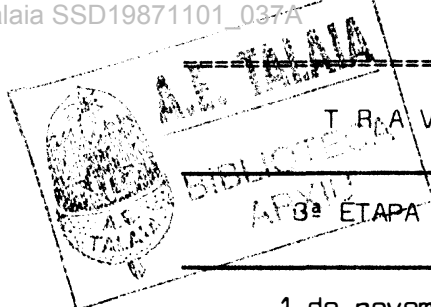

 TRA VESSADA VILANOVA - CANIGÓ

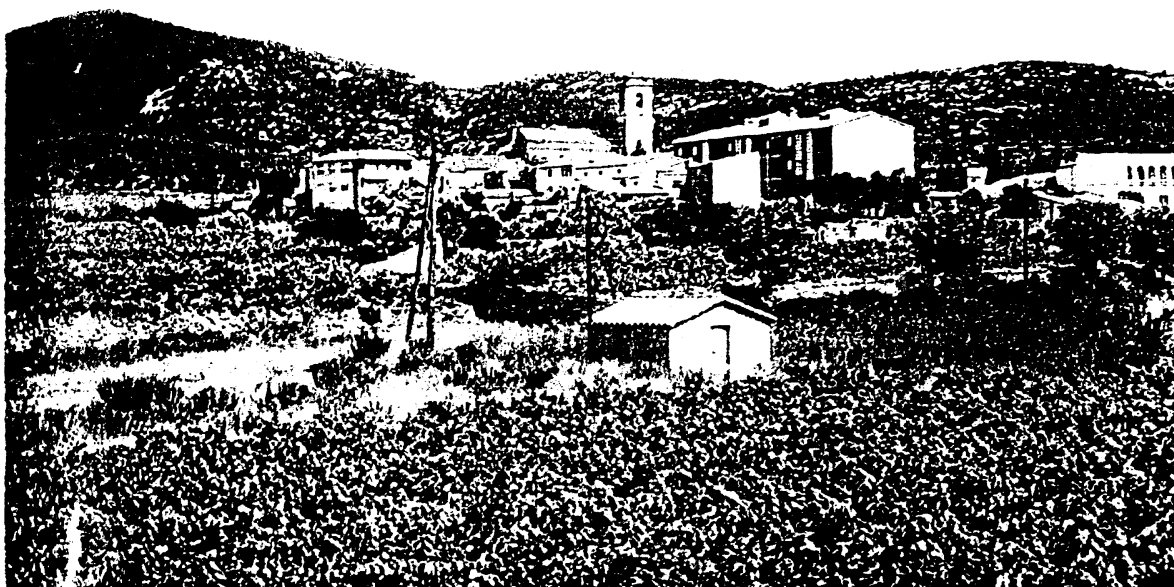

 3ª ETAPA : OLESA DE BONESVALLS - SANT LLORENÇ D'HORTONS

---

 1 de novembre de 1987 - 19,900 km - 117 participants

Vista del poble d'Olesa de Bonesvalls

Deixem Vilanova a les 7 h. 45 m del matí d'un dia que promet ser assolellat i clar. Continuem essent una bona colla tot i que el nombre de participants ha baixat avui considerablement; comptem 117 marxadors i el gosset que sempre ens acompanya, el Johnsy.

Arribem a Olesa de Bonesvalls (Oleseta) on començarà l'etapa d'avui, que no serà curta, per cert, ja que haurem de caminar gairebé 20 km per arribar a Sant Llorenç d'Hortons.

Sortim de la plaça situada a l'entrada d'Olesa i anem cap al centre del poble. Fem cap a sota mateix de la façana de l'església i pugem tot passant, primer, per entremig de cases i sortint a camp obert poc després. Dalt d'un petit turó divisem el cementiri i, si girem la vista enrera, podem gaudir també d'una excel·lent visió del poble que acabem de deixar.

Un com hem passat pel costat d'una petita mulassa i, més endavant, pel Corral de Can Roca, el camí esdevé un senderó força pujador en direcció a llevant. A l'altra banda del fondal veiem el Puig Montgròs.

Seguim pujant una estona i agafem de nou la direcció nord. Som encara en terres del Garraf; el terreny que trepitgem i la vegetació que ens envol-

ta ens ho fan ben evident. La panoràmica se'ns va ampliant i a més del Montgròs veiem ara el Pic de l'Àliga.

Al cap d'una hora escassa fem cap al llom de la Serra d'en Rabella (535 m), cota màxima de l'etapa d'avui. Ens trobem a la divisòria dels termes d'Olesa i Subirats (i de les comarques del Garraf i de l'Alt Penedès), divisòria que anirem seguint fins que comencem a davallar pel fondal de Can Rabella. A través dels pins entreveiem les cases del poble de l'Ordal, possible del municipi de Subirats, situat al vessant penedesenc del Coll de la Creu d'Ordal, nexa del Baix Llobregat i la depressió del Penedès. (Ens remetem, com sempre, a la ben documentada i precisa descripció de l'etapa confeccionada per l'Agustí).

Continuem baixant i, en sortir del bosc, veiem, enfront, l'antiga paròquia de Sant Esteve d'Ordal i el raval de can Rabella i el cementiri.

Ens apropem a una masia anomenada la Casa Llarga, però la deixem per seguir un senderó entre pins, també baixador. Uns arbres caiguts durant la gran nevada de fa uns anys ens entrebanquen el pas. Ens preguntem, fins quan?.

Creuem el torrent de Can Rabella i comencem a pujar novament. Passem arran de les runes d'un corral i baixem cap al llit de la riera de la Creu d'Ordal. Davant tenim les cases del raval del Vidre, lloc on els organitzadors ens han promès que esmorzaríem. Avui sí que ens fan patir per menjar, noi. Ja portem més d'una hora i mitja de camí i anem amb l'estómac buit, i les forces comencen a flaquejar...

Travessem l'ample llit de la riera i, un cop a l'altra banda, seguim en direcció a les cases. Arribem finalment al barri del Vidre del poble d'Ordal quan són les 9 h.25 m. Divertits observem com una petita colla com: el Pere Coromines, el Marcel·lí i d'altres "veterans", encapçalats pel Pitu Blanes amb gorra groga -com sempre-, arriben per una altra direcció que no és la descrita. I és que els "bons" també s'equivoquen o es despisten, ja ho veieu!

Ha arribat l'hora tan desitjada d'esmorzar i no ens ho pensem pas dues vegades. Ho fem al voltant de l'església de Sant Esteve, prop d'una placeta amb una font. (Vegeu la foto del full anterior). Davant d'aquesta, tenim una extensa panoràmica de conreu de vinya. El paisatge, ara, ja és tot un altre.

A les 10 h. 5 m. tornem a ~~em~~prendre la caminada. Trobem tot seguit la carretera general de Barcelona a València i la creuem. Seguim recte per l'altra banda. Deixem el raval de Can Parellada, agrupament de cases al voltant d'aquesta gran masia. Més endavant veiem, un xic elevat, el gran casalot de Can Rial, actualment en reconstrucció. Travessem el fondal de la Broja o de Mas Granada, plantat de vinyes. Quan portem dues hores de camí arribem al maset de Can Parellada, actualment abandonat.

Vora dos quarts d'onze comencem a baixar pel fondal d'en Garró, de fort pendent. Arribem després al llit del fondal, que ens farà de camí durant una bona estona. Per aquí passa la divisòria entre els termes de Subirats i Gelida. La vegetació és cada vegada més frondosa i ens hi trobem a gust caminant per aquesta obaga mentre sentim la piuladissa dels ocells, quan les seques descàrregues dels caçadors ens ho permeten! Doncs, avui s'ha aixecat la veda i trobem caçadors a manta, tots a l'aguait, camuflats entre els pins i suposem que maleint-nos interiorment perquè els esvalotem el galliner. Com que som així, nosaltres, de discrets i silenciosos ...

Una mitja hora després arribem a la Font de l'Avellaner, a la dreta del camí. Poc abans hem pogut veure, entre el brancatge d'una figuera, les restes d'un forn de calç. Després d'una suau pujada en trobem un parell més, en bon estat de conservació. Per alguns d'entre la quitxalla és una novetat.

Anem a sortir a una fressada pista que ve de Can Ginebreda. Trobem un altre forn de calç i passem pel peu d'un espadat en el cim del qual s'hi veuen les edificacions d'una urbanització.

Poc després sortim a la carretera de Sant Sadurní a Gelida, que seguim cap a la dreta. Davant nostre sobresurt la masia de Can Martí de Dalt i, més lluny, al fons, divisem la torre del castell de Subirats. Després d'un revolt descobrim la muntanya de Montserrat. Trobem els trencalls que porten cap al raval de La Valenciana i al poblet del Puig. Des d'aquest indret podem veure el proper poble de Gelida, conegut centre d'estiu, i enlairades, les restes del seu castell.

Agafem el camí que baixa cap el Puig. A pocs metres de la carretera trobem una font, on ens llancem assedegats, i punt de retrobament de la dispersada i nombrosa colla de marxadors.

Abans de començar l'etapa d'avui, els organitzadors ens havien assabentat de la dificultat que oferia el tram que ara segueix, ja que havíem de seguir per la via del ferrocarril i passar el pont sobre el riu Anoia. Com

Santa Magdalena del Puig

que això representava un perill donada l'estretor de camí als costats dels rails per a tanta colla si coincidia amb el pas d'un tren, vam quedar que en aquell punt de retrobament els autocars ens recollirien per a traslladar-nos a l'altra banda del riu i d'autopista.

Mentre esperem els autocars ens arribem a visitar la Capella de Santa Magdalena del Puig, per on haguéssim passat en circumstàncies normals.

Es una capelleta amb vestigis romànics, d'una sola nau. L'indret, envoltat d'altres atzavares, és força acollidor.

- Can Llopart de Baix i detall del seu bonic finestral gòtic -

Entrem a la capelleta i ens surten a rebre una niarada de dragons escampats per darrera la porta i al sostre. Als pobrissons se'ls acaba per un moment la tranquil.litat quan són detectats pels acompanyants més joves que portem, com el Macià i Cia.

Retornem al punt de trobada i ens aturem uns breus instants davant de Can Llopart de Baix per admirar un bell finestral gòtic.

A les 12 h.30 m. els autocars ens porten cap a la bonica vila de Gelida on ens trobem amb serioses dificultats per girar pels carrers, que han quedat col.lapsats per la gran concentració de cotxes que hi ha al davant del Cementiri. Hem de comptar que avui és Tots Sants.

Superada la dificultat i altra vegada a terra, continuem la marxa cap a Sant Llorenç d'Hortons. Ara ens ve camí de pujada i ho fem per entremig de vinyes. Anem cap a la Farreria.

Amb tot això ens enterem del que li ha passat a l'amic "Tole", que sempre va que sembla que l'empaitin. Resulta que no sabia res de tot l'afer dels autocars i havia tirat endavant en solitari i marxa atlètica, i en trobar-se al punt on havíem d'haver passat el riu per una palanca, s'adona que la tal palanca ha desaparegut a causa dels aiguats d'octubre. Generòs de cor que és ell, i decidit, torna enrera ~~-sense deixar de córrer-~~ per avisar-nos gairebé sense alè de la "nove-tat"... i es troba que tothom estava al corrent excepte ell.

Per acabar-ho de rematar, més endavant se'ns equivoca de camí i agafa el que es dirigeix cap a la masia de can Batllell. Decididament avui no és el seu dia.

Divisem can Mata enmig d'una enorme extensió de vinya i com a teló de fons Montserrat, sempre vetllant els nostres passos. A l'esquerra, la gran masia de Can Cartró, que segons que informa l'Agustí és un exemplar digne de tenir en compte.

Són les 13 h. 45 m. Desemboquem a la carretera de Gelida a Sant Llorenç d'Hortons i la seguim cap a la dreta. Entrem al poble als voltants de les dues de la tarda i ens dirigim de dret al ~~Café-Bar~~ Societat Cultural Hortonença on ens han preparat unes taules per a dinar-hi tots plegats.

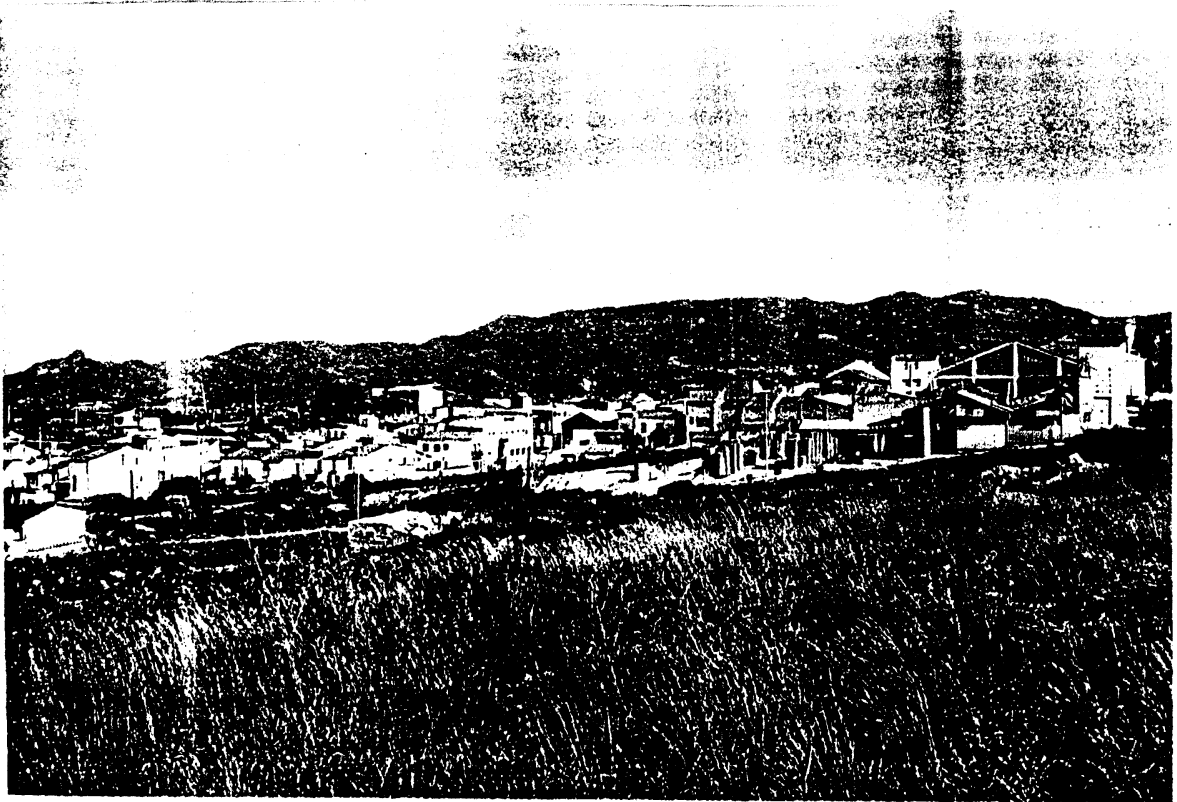
Després del dinar hi ha intercanvi de panellets, la majoria caso

lans (i molt bons, per cert), castanyes, xampany -o cava-, alegria i ganes de veure el video de l'Oriol Ventosa. Diem ganes perquè ens que dem sense veure'l. L'aparell del local no funciona, no sabem si és perquè li ha pujat el xampany al cap, no a l'Oriol, no, sinó a la cai xa tonta o per què.

El que s'ho passa millor que ningú és, sens dubte, el Tole, que després de tot aquell tràngol i esgotat per l'esforç, s'ha quedat adormit com un angelet tot just acabat de dinar. Un objectiu indiscret li fa una fotografia per a deixar-ne constància.

Després de la xerinola de rigor ens despedim dels amables propietaris ? del cafè-bar i tornem a Vilanova a mitja tarda.

Ha estat una etapa llarga, no hi ha dubte, però el paisatge tan canviant i la bona companyonia ens ho han fet força entretingut.

- El poble de Sant Llorenç d'Hortons -

